

Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

Sefer 'Atsmot Yosef

Ibn Ezra, Joseph ben Isaac

קחצי נב פסוי, ארזע נבא

Nidpas ... poh Śaloniḳi, 361 [1600/1601]

וט הכלה

[urn:nbn:de:kobv:517-vlib-11767](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:kobv:517-vlib-11767)

עצמות יוסף

ולכא לא עכ לא פליגי וכו' שוב ענאתי כן בדברי התוספות בתמורה דף ב' ע"ט:

בתחילת

דכריהם זל ויש לו דאשכחן דחוי מעיקרו אף על גב שקדים קדושת הגוף וכו' לשון אע"ג דהא למד דחוי דמיס הוי דחוי כ"ס בקדושת הגוף ולא שייך לשון אף על גב כוה וכל יתב:

הלכה יר

בעא רבא חניין וכו' כיון דאמר לה בחני פרוטה פסקא וכו' או דילמא מוכה והולך וכו' את"ל מוכה וכו' יש לדרקא אמאי לא קאמר את"ל הפך זה והוא את"ל דפסקא דילמא הא דפסקא הוא משום דח"ל חניין אבל אי אמר לאשה התקדשי לי בחני פרוטה ובחני פרוטה אמרינן דלא פסקא. או דילמא כיון דקאמר חני פרוטה פסקא למלתיה:

ובתוספי

ר"ד כתוב בלשון הזה דה"פ אף על פי שאח חני פרוטה שאינו שוה כלום כיון שאמר חניין פסק למלתיה זכיון שקדש לחנאין אינה מקודשת או דילמא כיון שלא אמר אלא בחני פרוטה מוכה והולך הוא עכ"ל ויש לדרקא אמאי הוצרך לפרש בגמרא טעמא ד דמלתא משום דאמר חניין פסקא וכו' שלא הוצרך בגמרא וכו' דה"ל דאי לא אמר חניין לא התקדשי לי בחני פרוטה ובחני פרוטה כיון שלא הזכיר חני בופא כלל הויא מקודשת ודמיא להתקדשי לי כוון וכו' וכו':

ולענין

הלכה אם אמר לה התקדשי לי בחני פרוטה ובחני פרוטה עם שלא נתבאר בדברי הפוסקים נראה דכיון שלא הוכה בגמרא לא חנאין גופא נרא דהויא מקודשת אם יסכים א' מבעלי הוראה חניין בפרוטה וחניין בפרוטה לדעת התוספות אם אמר לה בלשון קדושת הויא מקודשת אבל אם אמר לה הרי את מאורכת או שאר מהלשונות הוא דבעי אבל הרב הגדול מוהרי"ק כתב בטור א' ה סימן ל"א זל ואין כן דעת הפוסקים שלא חלקו בכך. והר"מ ורבינו כתבו באו בלשון קדושת ולענין קושית התוספות יש לומר דכשאמר לה תחיל חניין בפרוטה ליכא נילוי דעת שהיא מתרצה בכלה וכי הדר אמר לה וחניין בפרוט דאו גלי דעתא שהיא מתקבלת כלה מאי הוי דילמא בשעת אמירת חניין בפרוטה קמא לא נתרצית לא לחנייה והסתא הוא להדרא כה ונתרצית עכ"ל:

ותמיה

לי על פירוש זל האם כן בשני חניין בפרוטה דאיכ' גילוי דעת שמתרצית בכלה אמאי לא תהיה מקודשת גמורה ולדברי התוספות יוחא דטעמא הוי משום דלא

אמר לה בלשון קדושת וכו' ואפשר דלדידה הוה הלשון יותר גרוע כיון שמקדשה בפרוטה למה לו להזכיר הכ' חנאין וכדוחק יש עוד ליישב דבריו וק"ל:

ומכל

מקום לענין הלכה ודאי דאוליין אחר רוב הפוסקים שכתבו דהוי קדושי ספק ואפילו אמר בלשון קדושת:

וכריין

שני בכותין לפני כתיב בגמרא אי בתר כותין ומקבל אוליין ומדבריה התוספות נראה שאם המקבל היה שליח משתי נשים לא מהני אם נתן לו פרוטה וטעמא דגמ' הוי משום שהננות הוי קטנו והאב הוא המקב שהכסף שלו וכו' דה"ה נערוה אבל בתוספי ר"ד כתוב זל ואי ש' בני אדם נתנו פרוטה לאב כשתי כותניו פשיטא דלא הוי קדושתן כיון דכל חד לא יהיב טא חני פרוטה לא חשיבא ממון אבל הכא דכותין הוי חד ומוקבל חד איכא למימר דבתר כותין ומוקבל א' אוליין עכ' זכיון שכתב דבתר כותין כמו כענין עם שהוא שליח משני אנשים גם אם הנשים עשו שליח לאיש א' אפ' לפסק גס כן יהי' ג"כ הביא הלשון כפשוטו נראה מדבריו דדעת כותין ג"כ בעינן:

הלכה טו

ההוא גברא דאקדש כשיראי וכו' כוה יסג' חלוקות הזכירן בעל התלמוד הא' דאמר לה בכל דהו"כ דאמר לה חמשיין ולא שו"ו חמשיין ג' דאמר לה חמשיין ושו"ו חמשיין: ויש חלוקה ד שנתן לה סתם ויש לענין כוחות החלוק מה יהיה דינא אי צ"ע לא פליגי דלא זריכי שו"ו לשמעון רכותא כע"ג ואמאי קאמר דככל דהו כולי עלמא לא פליגי ואי צ"ע אינה מקודשת כשדה היה ליה לתלמודא לאומריה: והוא פליגי כהכי הוה ליה לתלמודא למימר הכי דהוא חדוש טפי דאף על גב דלא הזכיר פסום אפילו הכי מקודשת: ונראה דבפסם נמי פליגי ונקט חמשיין ושו"ו חמשיין להודיעך כמו דרכי ספק דאפי' בחמשיין ושו"ו חמשיין צריך שומא סף ולרכי ספק דאמ' צריך שומא: ויש לדרקא דמתניתין דהאיש מקדש גבי התקדשה לי בתמורה זו כוון וכו' אם יש בכלן ש' פ' מקודשת ומשמע אחר קדושתן אמא לא צריכי שומא וכו' דה"ק אם יש וכו'. והוא ששמו מעיקרא ומן הראוי היה שהתוספות יקשו מהך מתניתין ונראה דהקירון פשוט אנלס במשנה אבל בדרייתא משמע לפי דלשון שמן משמע אחר הקדושתן ק"ל:

הלכה יו דף ח

אמר רב יוסף וכו' הן סייעתא דמייתי רב יוסף לדבריו לא יתכן אלישנא

עצמות יוסף

האשה נקנית

כס

אלו שנא קמא כלל דהתם לא תליא מלתא במילי דקין אלח גונוס דאשה לא קמבא דעתא אבל מייתי סייעתא ללישנא כתרוא רמא כספ דקין וכו' וכמאך מוה דאפילו ככל דהו פלוגי. אבל במאז דמייתי רב יוסף לקמן מברייתא דעגל זה וכו' זע' שהתובפות כתבו לקמן דללישנא קמא מייתי דאיה ויותר בשוט הוא למור דמייתי ללישנא כתרוא כרפ לעיל: ועוד זע' איה יתכן ללישנא קמא דהא טעמא של אשה הוה משוס דלא כקיאיה בשומא וכאיה ליקא למימור הכי. ועוד אס נתן לכהן ה' בלעים מה לנו בדיעת הכהן כיון שבכר נתן לו ה' סלעים.

חלימא דלא מקמו כהו כלל וכו' ישיב גאולתו אמר דחמנא וכו' משא דאי לחו ישיב הייתי אומר דכסף מעט שוה כספ ולהכי אינט' ישיב דלא נימא דכסף מקנתו מעט שוה כספ. אך ק' שהתם כריס פרוקו בד' כפרוט הקסו גבי אשה מכלן דשוה כספ וכו' דהא לקמן גבי ע' אינטריך קראו וכו' ואי דאיה מבאן כלל כפי מאי דפרישי' דהבא עכ' אינט' כפי היכי דלא גטעי ביתרא דכסף מקנתו.

עוד קשה לדברי התנא דמעט תבואה וכלים היכ דמקרבא הנאחתייהו ומילן סא דילמא קרא לא אינטריך. אלח למעט חליפין דכלים דמהנו בעלמא וכע'ע' לא מהני אי נמי קנין אגב קרקע.

ונראה

ונראה

דכיון שהכהן הוא ארון בכור זה אס' איה לנו ידיעה בשווייה הדמים אין כנו פרוי ונריך דעת כמו שזרביה האשה לידע טיעור קדושה: לתרן ניה סדקתני למעלה דקאי נמי אלישנא קמא וכנת התוספות הוא דלא נימא דהו כי איה דלעיל דלא מייתי אלח חלישנא כתרוא דהבא איה חלישנא קמא מייתי דאיה והטעם דהא דאמרין לעיל דאשה לא בקיאיה בשומא היינו דוקא שיראיי ששומתי ידועה לרוב כפי אדם מלבד הנסים אבל יד' דכריס שנריך שומ' אפילו לכני אדם וקנת מוה וכתבו התוס' שה לקמן ד'יה והלכתא שיראיי וכו'. ועל לא הוה שומתו ידועה ואכן בעינן דעת כהן ולכך מייתי איה ללישנא קמא:

ונראה

התוספות והטעם דהא דאמרין לעיל דאשה לא בקיאיה בשומא היינו דוקא שיראיי ששומתי ידועה לרוב כפי אדם מלבד הנסים אבל יד' דכריס שנריך שומ' אפילו לכני אדם וקנת מוה וכתבו התוס' שה לקמן ד'יה והלכתא שיראיי וכו'. ועל לא הוה שומתו ידועה ואכן בעינן דעת כהן ולכך מייתי איה ללישנא קמא:

ולרב

ותוס

נחמן דאמר פירות לא עבדי חליפין וכו': יס' לדקדק הרב נחמן מוסיף לה בחליפין שוה בשוה דמקנו ל' לכה' וכמ' התוספות בהזהב בסוגיא דכל הנעשה ולא הכי ממעט מקנין זה לעבד עבדי דלא מקני בהן חליפין: ונראה דרומיא דכלים קתמי דהו בכלי כל דהנ' וליכא לאוקמוי לרב נחמן כקנין אגב לו שאינו נקנה אגב תבואה וכלים ד' רמאי אריא דנקט תבואה וכלים דהא אפילו ע'ג קרקע נמי הוה ליה למימור דלא קמי דהא מטלטלין אינן נקני אגב מטלטלין: אבל תבואה וכלים אימא דמקרבא הנאחתייהו וכו' וק' לשתוק קרא פייטיב דרבנן שוה כספ כלבך ואלא ידענא דאיינט' כספ למעט תבואה וכלים דלא מקרבא הנאחתייהו דאי שוה כספ אינו ככסף אגב כספ דוקא לא א' אינטריך קרא למעט תבואה וכלים אפילו מקרבא הנאחתייהו:

והיה

נראה לתרן דאי לאו קרא דישיב הייתי אומר דבעלמא שוה כספ בכסף והבא כספ מקנתו הוא מיותר ומעט שוה כספ תדעלך דהא משקרא היה אומר המשנה

אלהים נקנה ולא בדבר אחר ומינא נשמע האיכו נקנה לא בחגב ולא בדבר דמקרבא הנאחתייהו ולא בחליפין ואי לא הוה כתיב ושיב הייתי או' רשוה כספ אינו ככסף ככל דובתא וייתורא דמכסף מקנתו לא אתא אלח לחליפין דעני כלים או לקנין אגב השתא דשמעי' משיב שוה כספ ככסף הייתי אומר דהיב דמקרבא הנאחתייהו נמי הוה בכלל ושיב אב ממעט דכסף מקנתו ממעטי ליה דיושטא מעוט' לגמרי מאי היהו חליפין דכרי התוספות בלתי נקשרות ושיבות דכרי הגמרא ונראה דהרגישו בהן דקיימני ומאי ניהו חליפין דהשתא כיון דקרא איירי בין ביניאיה בין בהכנסה וכמו שפרשי' כלשון המתמי ישיב גאולתו וכו' דנהי דשייך קנין חליפין בקנייתו לעבד אבל שיהא נקנה הוא עצמו בחליפין הוה כר' לכאורה דלא הוה שייך קנין ליה כתבו ולא קניה עצמו כ בחליפין וכו' והביאו דוגמא לזה מעבד כעני דאי הוה בכללו של קניה הוה מהני וק' ל':

ולענין הלכה הנראה ממשמעות ההלכה כפי מסקנא דירן דלא קיל' סרב ווסף הן ברייתא דאינו נקנה בתבואה וכלים אינה מתקיימת אלח כפחות משה פרוטה ומשמא דמקרבא הנאחתייהו דחליפין ליכא לאוקמוי דהא קיל' כרב נחמן דפירי לא עבדי חליפין: וכן כתב בספ' ג' עשין פ'ג לענין ההלכה:

ותפאתי מדברי הר' מכם שבח זל כפ"ב מהלכות עבדי זל בדין הנמכר לבני זל ומשיב השאר כסף לא תבואה וכלים שנאמר כסף ממכרו ככסף הוא נגא מיר' אגוי ואינו נגאל כשוה כסף עכ"ל כתב בכת' אינו נגאל כשוה כסף ולא כתב טעמא דמקרבא הנאחתייהו ככר דאינו כוסק כי הך סוגיא דהבא דשוה כסף הרי הוא ככסף מדכתיב ושיב: והר"ס הגדול מוסיף זל כתב

מדיה
מהו
דבריו
אלול
דכו
במרא
מדבר
שתי
מי
הו
הכסף
דכח
כמותו
יזכ
תן
קבל
א
זכ
שלח
הלסון
שירא
ג' דהו
וד ה'
א שו'
חלוקה
ה יהיה
שמעון
עלמא
ה ליה
וה ליה
אף על
ה
חמשין
חמשין
מש
דש' לי
ודדת
דה ק
וי היה
וקירין
ועל פני
ל' כה
חמשין
ל' דה
על

פת מדבריהם ר' מנחם המס' מירוש' דפרקין דאמורין
ככל אתר את עבד שיה כסף וסבא לית את עבד
ותורנו דהבא איבא כסף מותר והוא דבר תימא
אין הביא הר' מנחם זל תלמוד ערוך דטוב כסף
ככסף יקמר לו על הירוש' ובר' מנחם זל חזל
לשועתו בתחילת פ' זל ע' ע' שמכרהו ב' ד והמוכה
עמו נקנה בכסף וכטוב כסף ע' חז' טוב כסף
כאלו ולא הוכיח טוב כסף כנמכר לגוי

והתימה

הגדול על הר' מוהרי"ק זל
שכתב בתחילת הפ' זל וכל
חוקי שיה כסף כסף דילביין ממוקין ע' דכתיב
בה' י' כ' ו' אין יתכן זה על דברי ר' מנחם כיון
שהר' מנחם זל ס' בדברי הירוש' וכדברי הסמ"ג זל
שכתב ומעמדה דכה וכו' ז' ע' הארכתו בפיתושי
ל' ה'

הלכה יז

אמר רב יוסף מנח' אמר
לה דתניא עגל והוכו ומקו'
רב חשי לא אמרן אלא כגון רב כהנא וכו' כך היא
המקנה דדוקא כגברא רבה הוא דאמרינן הכי
ובהי פסק כמ"ג ע"ש קמ"ד והר"ן תמה על דברי
הר' מנחם שכתב זל כתן לו כלי שאינו טוב בשוקה
קלעים וקבלו הכהן כה' קלעים הרי כגו פדיו ולא
חילק בי גברא רבה וכו' וראיתי כטור ז' ד'
קומן ט' ה' להרב מוהרי"ק זל הנה פתך דרך על דברי
הר' מנחם זל הרואה יראה כמה הוא דחוק בדברי
הגמ' באו ל' ע' לא שהודחק ל' דכש' ע' לא שו'
לא אמרי הכי

והיה

בר' דכל הדברים אין לחלק בין
אדם חשיב לאינו חשיב דהכל שוים
וכל הדברים גאותו הדבר קבלוהו כשכוס פ'
מהי ודוקא כבודא שהיא דבר אינו טוב לכל הוא
דאמר בגמ' דוקא רב כהנא וכו' והרמב"ם חיינו
בשאר מילין דעלמא ועדין הדבר ק' למה לא כת' דין
הקודה חז' ל' פ' שהיא ל' פרעו

אחר

זה ראיתי הרב' מפרש כדברי רבי
ירוחם זל הנה תמתי מה מוהרי"ק
אין נעלמו דבריו ממנו והנה הגם בתלמוד ארס נת'
פאשון ח' זל וז' דוק ארס גדול כרפ' פתני כשקבלו
עליו וכו' וז' שכתבו דאין לחלק ולית בשלש קבלו
כשעת פדיון אלא אחר הפדיון ראש' של ה' היה טוב
ואמר לר' יוסי טוב ואז' לחלק דאם הוא חדש גדול
היו פדיון וכן כתב הרמב"ם זל עכ"ל מכאן בר' כהר'
דס' ל' דדעת הרמב"ם הוא כשקבלו בעת הפדיון
זל הכי אין לחלק בין אדם גדול לשאר בני אדם

הלכה יח

דף ח' אמר' אשר התקדשו
ל' וכו' כפ' יא' יא' מקדש דף
או פרין חמלת' ד' אלישר גי' פ' פ' חמלת' חמלת'

לשמעת' אמרי חמלת' חמלת' דינר כפיכא ליה חמלת'
למתבע' וכו' ולכא י' ל' דקדק חמלת' לה מוקי' הך
ברית' בהכ' דמטעם דמנח' חסד דינר הוא דיכול
לחזור ונראה דלשון חפ' כדיונר האחרון נרא' דלא
מבעיא כדיונר הר' לשון ח' או ה' ט' וכו' :

ולענין

הלכה בת' הר' כ' כ' סברות
כמנח' חסד דינר דים שפסקו
כא' דמקדש' ודתינא הבא במנה זה ומנח' חסד
דינר אינה מקודשת דאלמא במנה כתם מקודשת
וכת' הר' זל דאי מהא לא אריא דרבנותא קמל'ן
דקד' דברך מנה לפיות חסד לפעמים ממנו דינר
וכיון דאמר במנה זו כמות שהיא קאמ' קמ'ן דלא
עכ' ז' וכאז' שפא ב' לשונו ט' ס' קל ית' אבל כונתו
מבחרת דנקט הכי משום אלושא ויש לר' לדעתו
זל ה' כ' דקד' קאמ' בגמ' הכי נ' א' מתכרא ד' ס' וכו'
השתא במנה כתם לא היו קידושין במנה זו מכעיא
וכו' ומא' יקושיא נ' א' דמשום חדוש נקטי' במנה ז'
הסב' ד' דכיון דאמר מנה זו כמות שהיא קאמר ואפי'
חסד מנה קא משמעלן וכ' ש' א' מנה כתם ומ'
במנה כתם נראה דהכ' ד' ד' וכו' :
דשמעתא כתב הר' מנחם פ' ז' מהלכות אישות זל
האומר לחשה הרי את מקודשת לי במנה דינרים
ות' לה אפילו דינר אחד הרי את מקודשת וכו' ולשון
חפ' ק' ההא נראה אדרבא דכשתן לה דינר אחד
לבד לא כפי' לה מלתא למתבע' ואפשר דנקט
חפ' בערך פלא הגיעו ליה האשה לא אחד ממנה
והר"ף פסק כאלוקמתא קמייתא שחילקו בין מנה
כתם למנה זו ולא קומתא קמייתא ח' לחלק בין מנה
וסלף לאין מ' ו' והולך וכו' הר' זל כ' על דברי
הר' מנחם אלא שיש לדקדק דהיה הוא שישמע' ש'
דין המקדש כתם דמקודשת אפילו במנה והולך
וקרוב היה בעיני לומר דהר"ף והרמב"ם פסקים
כרב חשי ולכך פסקו דכמנה זה ח' היה מונס
והולך ח' מקודשת אלא שיש לדקדק דלדעת רב
חשי חפ' לו כשתם אינה מקודשת ח' היה מ' ו' וכו'
ולמה נקט מלתייה במנה זה ח' פסק כרבא ל' כ'
נראה כדברי הר' זל ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד'
קמייתא ולפי' למימר אמא לא נקט מנה והולך
במנה כתם דמקודשת ונראה דמדיקא דסיפא
דמלת' דהר"ף שמעינן מדנקט במנה זה ח' היה
מונה והולך מקודשת :
אז' ש' פ' ז' ז' ז' ז' ז' ז' ז' ז' ז' ז' ז' ז' ז' ז' ז' ז'
מנה זה או ח' מנה כתם והיה מנה והולך ורנה
ח' אחר לחזור אפילו כדיונר שהארון הרשות כיה
עכ' מ' כ' וכו' זל נרא' דרב חשי ס' ל' דכדיונר זה
אינה מקודש אפילו במנה זה ואפילו לא היה מונס
והולך ובמנ' כתם ח' היה מונס והולך ח' מקודש'
ז' ז'

עצמות יוסף

האשה נקנית

עליו על אוקמתא קמיתא דאוקמתא לחלק בין
כתם למנה וז' ולא חלקו בין מנה והולך ובסק כרב
אשי וכתם דכמנה וז' כן אינה מקודשת
וראיתי א' הרב הגדול מוהרי"ק זלזה בטור א' כ' ב'
ב'ט ז' על דברי הר"א ש' נראה שהוא סובר כרב
אשי לאו לדחויי אוקמתא קמיתא אלא לומר
דטכיר איכא לאוקומא ברייתא אפילו כמנה סתם
אע"פ משום דמוכר והולך שאני אכל א' דלדידי
דמי לא אמר רבי אלעזר אלא כמנה סתם אכל
במנה זו לא אכל הר"ף אחר שפסק כרבי אלעזר
בתב' זו לא אכל מנה בתם אכל א' מנה זו והיה
מוכר והולך ור' א' ח' מהם לחזור אפילו בדיוק
האחרון הרש"ן בידוע כ' ונר"ך עין במ"ש נר"ה
סובר וכו' דנרא' דדעת הר"א ז' הוא כן ולא דעת
הר"ף הנראה לבאור ד' אינו וכנר פרטי דקרק

הלכה יט

אמר רבא אמר רב נחמן
התקדשו לי כמנה וכו' מתיבין וכו'
יש לדקדק אמאי לא מוקי התם כשקדשה במשכון
עצמו ונראה ד' פשיטא הוא : ולדברי התוס'
יש לדקדק שהם התחילו בדבריהם כ' ואינה ה' מ'
מקודשת לפי שהאשה נקנית בכסף כנר ד' כפי
הר"א ז' שכתב בשם י' מ' דיינו דוקא בקנין אשה
אע"פ לפי שנקנית בכסף וכו' ולפי
זה אם נתן מתנה לחבירו ונתן לו משכון משיכת ה'
המשכון כאילו וכה' כמתנה והתוס' כתבו פי' וכו'
וכנר שכווננו לכך והם השוו דין מתנה לדין קדושין
ונראה דכוננם היא דאפי' הוי כפי' משום שהאשה
נקנית בכסף וכו' ע"כ והי' לדמות אתנה ל'
לקדושין וכו' וק"ל : והתוספות כתבו בשם ה'
חיים כהן שאם א' אדם לחברו אשת ל' מנה כמת'
ע"ג משכון וכו' וכפי הנראה ד' חיים כהן
חולק על דברי התוספות לדברי התוספות לא
מהני אלא אם אמר לו והמשכון יהא שלך אכל
לדעת ה' חיים כהן מהני אפילו אם והולך משכון
ואל תחזיר לי וכו' ולדעת ה' חיים יש לבסוף
דמי קדושין למתנה בעיני ו' ואין כל זה מבורר
בדברי הפוסקים וראוי להחמיר בכל החלוקות
היא וספק מקודשת לעד : ומ"ש התוס' התקדשי
לי במשכון והמשכון יהא שלך פי' שאמר לה התקד'
לי במנה ונתן לה משכון עליי : ואמר לה והמשכון
יהא שלך שאם כתחילת הדברים אמר לה התקדשי
לי במשכון לא יתכן ליקרא על זה של משכון :

תוספות

משכון דאחרים וכו' מה שיש
בדברי התוספות לדקדק בדברי התוספות
כתבתי לקמן דף י"ט פ"ה מלוה שיש עליה משכון
ע"כ ולענין הלכה לדעת התוספות אין לחלק
בין משכון בשע' הלואה ללא משכון בשעת הלואה

אבל ה"א"ש חולק בדבר ומחלק בין משכנו בשעת
הלואה וכו' הטור כסמו ובאמת שיש לדון בדבריו
טכפי הנראה מזה שכתב בפרק שבועות הדיינים
דמסיק דהוי שומר סכר לא פנא משכנו בשעת ה'
הלואה ללא משכנו והוא ז' ק"ל דטעם דהוי ש"ש הוא
משום דיוכל לקדש בו אף האש ז' ע"כ ביאורי ל"ה
בהלכות קידושין הארכתי בדבריו ז' :

הלכה י

מכשיר קאמר וכו' הרואה
דכרי הגמרא יראה בפשוט דנקע ורקו לים משום
חידושא : ותמתי מלשון הטור בא"ה סימן ל'
כתב ז' ורקו לאוה או אפילו שלא לדבר האכר וכו'

הלכה כא

ת"ר התקדשי לי במנה :
תוספות תנן לפי וכו' א'
ז' דה"ק תנן וכו' התוס' כתבו דריכות בחלוקה
הואת שלא נזכר בגמרא ונראה דגמרא קאמר אי
תנא פלג וכו' והוא דריכות לטני החלוקה בין לאכר
בין לאביד : והתוספות נתנו טעם דאי תנא אביד
היה אמינ' דבתנן לפי מקודשת קא משמע לן דאפי'
דהוי רחוק אינה מקודשת : וגם כפיפ' איש דריכות
כע"מ שיקבלום לדעהייתו אמר בתנן לאביד :
שיקבלם לי דאינה מקודש קא משמע לן דמקודשת
איכרא דיש לדקדק דכיון דתני כתנן לאחי כתנן
לי דאינה מקודשת אפילו דהוי אבידה : כ"ש כתנן
לפי ואין יש מקום לטעות כוונתה דקט התנא זו

הלכה כב

ת"ר התקדשי וכו' תנן
ע"ג סלע וכו' הפוסקים
במתו דכריהם ולא ראיתי מחלקים בדין בי א"ש ה'
הר"מ ז' שכת' ז' כגון שיתר לו סלע וכו' פי' לפי
ז' הוא מפרש ברייתא דקתני תנאו ע"ג קלע דלא
קאמר קלע שלי אף על גבי סלע פתם ואפילו הוי
קלע סלע אינה מקודשת ומאי דקתני וא"ש ה' ה'
קלע סלע פי' א"ש היה כדבור קלע סלע וכה"כ לא
תקשי אמאי לא קטע ג"ס ברישא הך דקנא אפי' היה
קלע סלע : ולענין דקנא ראיתי להרי"ף
והר"מ שכתמו דכריהם : ונראה דככל גונא
מקודשת היבא שהיה קלע סלע אף בלא זרק ה'
הקדושין לתוך חיקה אכל הרב בעל הטורים כתב
בשם התוספות חילוק כזה וכת' דאפילו בחלוקה
שהיא מקודשת נר"ך שזרוק לה הקדושין לתוך
חיקה יש לדון כזה בדברי הר"א ז' שהנה מתוך
דקדוק דכרי נראה דדוקא בדין שאינה מקודשת
כתב אפילו זרקו לה וכו' ה' הארכתי : ועיין ע"פ

הלכה כג

הוא גכרא וכו' הדבר
פשוט כפי הבנת ה' ל' ג'
אבל לענין הדין יש עיון לא מעט נר"ך ללכך ולכבר
הדברים

לית מלתא
ח מוקי ה'
הוא דיכול
נרא' דלא
טכיו וכו'
ה' סברות
ש' שפסקו
זכר חכר
מקודשת
א' קמ"ן
מנו דיבר
ל' דלא
ל' כונתו
לדעתו
ס' וכו'
מכשיר
זכר ה'
ר' ואפי'
ה' ומ"מ
ה' פסקא
ות ז'
יכרס
ולשון
אחד
נקט
מנה
מנה
ע"כ
כרי
ט"א
י'
י'
י'
י'
י'
י'
י'
י'
י'
י'

עצמות דסוף

האשה נקנית

הדברים על בודין וקולם כל דבריו נרץ אני
 להקדים לזון הר' מעט והעור זמם שום לחקור ב
 בהגריה וזה לשון הר' זכס פוק דמהלכות אימות
 היה מוכר שירות ואוכלן זכונא בהס' באה אשה
 ואמרה לו תן לי מעט מאלו ואמר לה אם אתן לך
 מהא מקודש לי אם אמרה הן ונתן לה הן מקודשת
 אבל אם אמרה לו תן לי מהם או השלך לי או דברי
 פניניבם לא תשחק עמי בדברים אלו אלא תן לי
 בלבד ונתתם אינה מקודשת עכ' והרב המניד
 כתב וכתב אד' אשה הטעם מפני שהיא אמרה לה
 בלשון שאלה מתחילה ואפילו אמר ואמר לה בשעת
 נתונה הפקדתי לי והיא אמרה אחד מהלשונות
 שהזכיר רבינו הגאון מקודשת אבל אם שתקה ודאי
 מקודשת עכ' מלשון זה ים לדין שכחור ואמר
 בשעת כתיבה התקדש לי וכו' ואמרה היא אחד
 מלשונות אלו מטום הכי אשה מקודשת אבל אם
 כשחור ואמר התקדשתי לי שתקה מקודשת אבל
 מלשון הר' טבא שכתב הר' זל בשמעת' ים לר' דק
 בהפק' שכתב זל' אבל הר' טבא קובר דאפילו לא
 אמרה איני מעיקרא מר' כון דא' בלשון שאלה
 ואיני יבנא לך ואיני אלא אהר' ליה אין מקדשת
 לך אלא א' ל' הב' או הכא מיהכא אפילו אמר לה
 הרי את מקודשת לי בזה לא מהני דעיקר טעמא
 דאינה מקודשת היינו מטום דבין דבלשון שאלה
 קאמר לה אם איתא דאר' ביי' ה' ל' לאהדר' אין
 חדל' אהדר' הבי' א' א' הכא מיהכא ודאי הכי
 ח' כקידושין לא ניחא לי אלא כמתנה ולפי' אם חור
 ואמר התקדשתי לי אינה מקודשת עכ' הר' בשם
 הר' טבא זל' הרי משמע דאפילו שתקה אחר שאמר
 הוא התקדשתי לכו' אינה מקודשת לדעת הר' טבא
 זל' ולפי' כל שמש' ה' בשמן והיא אמרה וכו' היינו
 לומר כון שאמרה היא כך אינה מקודשת והיינו אפי'
 אמרה מעיקרא קודם שיחזור ויאמר התקדשתי לי
 וכו' אבל אם אמר לה בלשון שאלה והיא לא השיבה
 כלום אם אמרה התקדשתי לי מקודש' תש' המניד
 ואם שתקה וקאי למו' הלשון מיטת הרב מוהר' רוק'
 זל' ור' שגור' הר' מ' בלשון ה' ולפי' א' ש'
 אבל אם אמר לה בלשון שאלה ונתן לה הקדושין
 פתח והיא שתקה קרוב הדבר לו דאינה מקודשת
 מטום דלמ' הוכחא בלל' דלשם קדושין קבלן האש'
 וש' הר' מעט זל' באה האש' וכו' וא' אם אתן לך וכו'
 אם אמרה הן הן מקודשת וישמע רוק' שאמר אין
 הא' לאו הכי לא הו' קידושין ואפטר דשפקא הו'
 ולשון הר' טבא שכתב הר' מ' מוספק דמתחילת לשון
 שכת' ואז' לא הדר' אי מקדשתא לך לנר' דברים
 שתאמר כן ולשון אומר אלא הכס' וכו' כנר' דמטום
 הכי אינה מקודשת ומדברי הר' אש' זל' שכתב העור'
 פ' י' כ' ז' וכו' אלא אש' או כשע' שנתנו לה הרי

את מקודשת לו וקבלה מקודשת וכו' דהיינו בשלל
 החזרה ואמר הכה מיהכא לכן מקודשת זכונ'
 דאמר התקדשתי לי בזמנתא ע' כן קבלה אבל
 אם אמ' לה איני יבנא לך וכו' והיא קבלת כשתין
 בזה לא דבר הר' אש' כלל ואפשר שדעתו זל' דאינה
 מקודשת אם לא אמר אין כיון דלא אמ' התקדשתי לי
 ונתתה לי מהם או השלך לי או דברי פניניבם
 לא תשחק עמי בדברים אלו אלא תן לי בלבד
 ונתתם אינה מקודשת עכ' והרב המניד
 כתב וכתב אד' אשה הטעם מפני שהיא אמרה לה
 בלשון שאלה מתחילה ואפילו אמר ואמר לה בשעת
 נתונה הפקדתי לי והיא אמרה אחד מהלשונות
 שהזכיר רבינו הגאון מקודשת אבל אם שתקה ודאי
 מקודשת עכ' מלשון זה ים לדין שכחור ואמר
 בשעת כתיבה התקדשתי לי וכו' ואמרה היא אחד
 מלשונות אלו מטום הכי אשה מקודשת אבל אם
 כשחור ואמר התקדשתי לי שתקה מקודשת אבל
 מלשון הר' טבא שכתב הר' זל בשמעת' ים לר' דק
 בהפק' שכתב זל' אבל הר' טבא קובר דאפילו לא
 אמרה איני מעיקרא מר' כון דא' בלשון שאלה
 ואיני יבנא לך ואיני אלא אהר' ליה אין מקדשת
 לך אלא א' ל' הב' או הכא מיהכא אפילו אמר לה
 הרי את מקודשת לי בזה לא מהני דעיקר טעמא
 דאינה מקודשת היינו מטום דבין דבלשון שאלה
 קאמר לה אם איתא דאר' ביי' ה' ל' לאהדר' אין
 חדל' אהדר' הבי' א' א' הכא מיהכא ודאי הכי
 ח' כקידושין לא ניחא לי אלא כמתנה ולפי' אם חור
 ואמר התקדשתי לי אינה מקודשת עכ' הר' בשם
 הר' טבא זל' הרי משמע דאפילו שתקה אחר שאמר
 הוא התקדשתי לכו' אינה מקודשת לדעת הר' טבא
 זל' ולפי' כל שמש' ה' בשמן והיא אמרה וכו' היינו
 לומר כון שאמרה היא כך אינה מקודשת והיינו אפי'
 אמרה מעיקרא קודם שיחזור ויאמר התקדשתי לי
 וכו' אבל אם אמר לה בלשון שאלה והיא לא השיבה
 כלום אם אמרה התקדשתי לי מקודש' תש' המניד
 ואם שתקה וקאי למו' הלשון מיטת הרב מוהר' רוק'
 זל' ור' שגור' הר' מ' בלשון ה' ולפי' א' ש'
 אבל אם אמר לה בלשון שאלה ונתן לה הקדושין
 פתח והיא שתקה קרוב הדבר לו דאינה מקודשת
 מטום דלמ' הוכחא בלל' דלשם קדושין קבלן האש'
 וש' הר' מעט זל' באה האש' וכו' וא' אם אתן לך וכו'
 אם אמרה הן הן מקודשת וישמע רוק' שאמר אין
 הא' לאו הכי לא הו' קידושין ואפטר דשפקא הו'
 ולשון הר' טבא שכתב הר' מ' מוספק דמתחילת לשון
 שכת' ואז' לא הדר' אי מקדשתא לך לנר' דברים
 שתאמר כן ולשון אומר אלא הכס' וכו' כנר' דמטום
 הכי אינה מקודשת ומדברי הר' אש' זל' שכתב העור'
 פ' י' כ' ז' וכו' אלא אש' או כשע' שנתנו לה הרי

מקודשת לו וקבלה מקודשת וכו' דהיינו בשלל החזרה ואמר הכה מיהכא לכן מקודשת זכונ' דאמר התקדשתי לי בזמנתא ע' כן קבלה אבל אם אמ' לה איני יבנא לך וכו' והיא קבלת כשתין בזה לא דבר הר' אש' כלל ואפשר שדעתו זל' דאינה מקודשת אם לא אמר אין כיון דלא אמ' התקדשתי לי ונתתה לי מהם או השלך לי או דברי פניניבם לא תשחק עמי בדברים אלו אלא תן לי בלבד ונתתם אינה מקודשת עכ' והרב המניד כתב וכתב אד' אשה הטעם מפני שהיא אמרה לה בלשון שאלה מתחילה ואפילו אמר ואמר לה בשעת נתונה הפקדתי לי והיא אמרה אחד מהלשונות שהזכיר רבינו הגאון מקודשת אבל אם שתקה ודאי מקודשת עכ' מלשון זה ים לדין שכחור ואמר בשעת כתיבה התקדשתי לי וכו' ואמרה היא אחד מלשונות אלו מטום הכי אשה מקודשת אבל אם כשחור ואמר התקדשתי לי שתקה מקודשת אבל מלשון הר' טבא שכתב הר' זל בשמעת' ים לר' דק בהפק' שכתב זל' אבל הר' טבא קובר דאפילו לא אמרה איני מעיקרא מר' כון דא' בלשון שאלה ואיני יבנא לך ואיני אלא אהר' ליה אין מקדשת לך אלא א' ל' הב' או הכא מיהכא אפילו אמר לה הרי את מקודשת לי בזה לא מהני דעיקר טעמא דאינה מקודשת היינו מטום דבין דבלשון שאלה קאמר לה אם איתא דאר' ביי' ה' ל' לאהדר' אין חדל' אהדר' הבי' א' א' הכא מיהכא ודאי הכי ח' כקידושין לא ניחא לי אלא כמתנה ולפי' אם חור ואמר התקדשתי לי אינה מקודשת עכ' הר' בשם הר' טבא זל' הרי משמע דאפילו שתקה אחר שאמר הוא התקדשתי לכו' אינה מקודשת לדעת הר' טבא זל' ולפי' כל שמש' ה' בשמן והיא אמרה וכו' היינו לומר כון שאמרה היא כך אינה מקודשת והיינו אפי' אמרה מעיקרא קודם שיחזור ויאמר התקדשתי לי וכו' אבל אם אמר לה בלשון שאלה והיא לא השיבה כלום אם אמרה התקדשתי לי מקודש' תש' המניד ואם שתקה וקאי למו' הלשון מיטת הרב מוהר' רוק' זל' ור' שגור' הר' מ' בלשון ה' ולפי' א' ש' אבל אם אמר לה בלשון שאלה ונתן לה הקדושין פתח והיא שתקה קרוב הדבר לו דאינה מקודשת מטום דלמ' הוכחא בלל' דלשם קדושין קבלן האש' וש' הר' מעט זל' באה האש' וכו' וא' אם אתן לך וכו' אם אמרה הן הן מקודשת וישמע רוק' שאמר אין הא' לאו הכי לא הו' קידושין ואפטר דשפקא הו' ולשון הר' טבא שכתב הר' מ' מוספק דמתחילת לשון שכת' ואז' לא הדר' אי מקדשתא לך לנר' דברים שתאמר כן ולשון אומר אלא הכס' וכו' כנר' דמטום הכי אינה מקודשת ומדברי הר' אש' זל' שכתב העור' פ' י' כ' ז' וכו' אלא אש' או כשע' שנתנו לה הרי

